

Rom 8, 33

33: Hvem vil komme med anklage mot Guds utvalgte? Det er Gud som rettferdiggjør.

Paulus har talt til oss om Guds store kjærlighet, som gjorde at han "ikke sparte sin egen Sønn, men gav ham for oss alle". Og på denne bakgrunn har apostelen tidligere bare stilt dette generelle spørsmålet: "hvem er da imot oss?" "Hvordan skulle da Gud kunne annet enn å gi oss alle ting med Sønnen?" Men nå begynner han å ta opp konkrete eksempler på slike ting som vanligvis bekymrer oss mest. I en triumferende tone løfter han opp for oss den ene trøsten etter den andre, for hver bekymring han nevner. Han sier: "Hvem vil komme med anklage?", "Hvem er den som fordømmer?", "Hvem kan skille oss fra Kristi kjærlighet?" Det er disse tingene som oftest pleier bekymre Guds barn. Og mot hvert slikt spørsmål, stiller han den sterkeste trøsten. Men blant alle våre bekymringer er det nok de som går på samvittigheten som er de viktigste. De kommer fra anklager i vårt indre, og fører til frykt for Guds vrede. Disse bekymringene trenger hurtigst å bli lagt. For hvis jeg kan tro at Gud er glad i meg, og nådig, da kan jeg også tro han vil hjelpe meg i alle sjelens farer som kommer utenfra; i forfølgelse, fattigdom og annen nød (v. 35-38). Derfor taler Paulus nå først om bekymringene i vår samvittighet, anklager og fordømmelse, og gir oss først trøst mot disse.

Hvem vil komme med anklage mot Guds utvalgte? "Guds utvalgte" er de som "er i Kristus Jesus". For det er utelukkende i Ham Gud har sitt velbehag. Og det er i Ham "han har utvalgt oss før verdens grunnvoll ble lagt" (Ef 1: 4). Det er disse han, her i livet, har utvalgt av verden, eller utskilt som sine barn og arvinger. Herren sier: "Jeg har utvalgt dere av verden" (Joh 15: 19). Og dette har skjedd i den rekkefølge og utvikling som vi har sett i v. 29 og 30. "Dem som han kjente på forhånd", som de som kom til å bli værende i troen inntil enden, de hadde han også "forutbestemt til å bli likedannet med hans Sønnens bilde". Disse er det han så har "kalt", "rettferdiggjort" og "herliggjort". Kort sagt: Alle de som blir i Kristus inntil enden, de er Guds utvalgte. Dette er den eneste sanne og "helsosamme" anvendelsen av uttrykket "utvalgt". Denne anvendelsen av uttrykket er i harmoni med alt Guds ord, og det virker både den rette trøst og den rette gudsfrykt.

Hvis dette uttrykket derimot får meg til å tenke på Guds forutseende, som er skjult og hemmelig for oss mennesker, da blir jo konklusjonen; enten at han har sett at jeg kommer til å bli i troen inntil enden. Eller også det motsatte; at jeg før eller siden ville falle ut av troen. Men for kristne mennesker ville jo dette være en altfor lettsindig omgang med hellige og alvorlige spørsmål. Det ville være å bygge sin trøst, eller uro, på løse tanker og forestillinger. Det eneste sikre er at så lenge vi ikke "synder med vilje", eller "faller fra" (Heb 6: 6, 10: 26), men tvert imot frykter for å skulle miste Kristus, - da skal ingenting kunne skille oss fra hans kjærlighet (v. 39), og da er vi hele tiden Guds utvalgte. Apostelen Peter sier: "Dere er en utvalgt ætt". Derfor kaller også Paulus her de som tror, for "Guds utvalgte". Men han stiller straks opp en annen og konkret grunn for at han kan trøste dem med at ingen anklage skal kunne ødelegge Guds utvalgte: Dette at det er Gud som rettferdiggjør. Så

ser vi at når det gjelder dette spørsmålet, så bygger han ikke vår trøst på Guds forutseende, som alltid vil være skjult for oss. Men mot "anklage" stiller han "rettferdiggjøre" som er en fullstendig motsatt handling. Når Gud rettferdiggjør, gjelder ingen anklage. Det er apostelens trøst i dette ordet.

Det andre vi her bør lære oss, er at Guds utvalgte ikke er fri fra indre anklager og frykt for Guds vrede. For her setter apostelen opp Guds rettferdiggjørende nåde mot anklagene. Av dette skjønner vi at her tales det ikke om menneskelige anklager, men om det som anklager oss innfor Gud (Sak 3: 1). Slike anklager hvor det er bare Guds rettferdiggjørelse som hjelper. Legg merke til at her trøster altså Paulus de som er Guds utvalgte, mot disse indre anklagene. Og dette er altså den første bekymringen han tar opp, og trøster dem mot. Da ser vi jo klart nok her at Guds utvalgte ikke er fri for slike anklager som at de ikke er så fullkomne, heller ikke har så fast og urokkelig fred i troen, at de ikke kjenner angeren og frykten for Guds vrede som de skal osv. Nei, som neste vers viser, må de til og med trøstes mot frykten for å bli "fordømt". En generell oppfatning er ofte at de sanne kristne, de som har det rett med Gud i sitt innvortes menneske, de har en kontinuerlig og uforstyrret fred med sin Gud. De har alltid en god og fredfull samvittighet. Ofte bygger denne oppfatningen på at folk tror de lever så hellig et liv, at de på det grunnlaget kan ha en slik fred. Eller at de har så sterk en tro, at uansett hvordan de kan falle i sitt kristenliv, så har de fred på grunn av sin sterke tro og all kunnskapen de har om evangeliet. Men her ser vi altså at Paulus finner det nødvendig å trøste "Guds utvalgte" mot anklager og frykt for å bli fordømt.

Legg altså grundig merke til at det er slike sanne kristne han taler om, at han kaller dem "Guds utvalgte"! Og likevel trøster han dem mot slike indre anklager! Dette må vi huske godt! Så vi ikke lar oss forville av disse innbilte fromme og sterke åndene som taler om at vi alltid skal ha fred. For noe tilsvarende finner vi ikke hos noen av Skriftens hellige. Alle ble tuktet, og alle var kjempende sjeler. Apostelen Johannes taler om de som har en sann kjærlighet, som "er av sannheten", og som han dermed sier "skal slå sine hjerter til ro framfor Gud". Og vi ser at de nok også opplever at hjertene deres fordømmer dem. For han sier: "Mine små barn, la oss ikke elske med ord eller med tunge, men i gjerning og i sannhet! Og på dette vet vi at vi er av sannheten, og skal slå våre hjerter til ro framfor Ham. For dersom vårt hjerte fordømmer oss (sv.: hva helst vårt hjerte må anklage oss för), er Gud større enn vårt hjerte og kjenner alt" (1Joh 3: 18-20).

På nytt merker vi her at nettopp de som "er av sannheten" og bør "slå våre hjerter til ro framfor Gud", likevel opplever slike anklager at hjertet deres fordømmer dem. Men når hjertet vårt anklager og fordømmer oss, så har det alltid sin grunn i at samvittigheten plages av noe som i seg selv fordømmes av Guds ord. Det er bare på slik bakgrunn loven og samvittigheten kan komme til å anklage oss. Slik sier altså Johannes det står til med dem som "er av sannheten". Og slik står det også til med dem Paulus likevel kaller for "Guds utvalgte".

For så sant disse menneskene har Den Hellige Ånd i hjertet, så må den nødvendigvis se og anklage alt hos dem som ikke er rent og fullkomment. Men nå er vår gamle natur fremdeles full av synd og

forderv, slik vi har sett det utførlig omtalt i det sjuende kapitlet. Når vi da på det sterkeste ønsker å elske, lovprise og adlyde vår Gud, så kjenner vi på så mye likegladhet, utakknemlighet og ulydighet hos oss selv, at vi blir redd. Vi har bedt Gud om nåde til virkelig å kunne elske vår neste. Være gode, saktmodige, avholdende, rene, ydmyke, uegennyttige osv. Men isteden opplever vi det helt motsatte inni oss; sinne, utålmodighet, urene lyster, misunnelse, stolthet osv. Og når vi ikke er våkne nok, eller overraskes, kan disse syndene dessverre også bryte ut i både ord og gjerninger. Så holder samvittigheten og loven disse syndene opp foran oss. Samtidig minnes vi all den nåde Gud har vist da han gav oss sitt lys, sin tilgivelse og sin Hellige Ånd. Og på en slik bakgrunn blir anklagene virkelig alvorlige og skremmende. Her møter alltid den gamle "anklageren" opp (Åp 12: 10); djevelen som utmåler situasjonen på det aller verste. Det er ikke noe Guds barn lider så voldsomt under som under sin synd. Det er heller ikke noe annet de roper og ber så inderlig om hjelp mot. Likevel greier denne tyrannen å innbille dem at de synder med vilje, og at Gud plutselig skal fordømme dem. Slike brennende piler skyter han inn mot hjertene til de av Guds barn som kjemper mest mot synden.

De som aldri omvender seg til Herren, aldri bekjenner sin synd og søker forsoningens nåde til forlatelse og til frigjøring, disse skal jo til slutt dø i sine synder. Men den forskrekkelige dommen som gjelder disse, den retter den gamle anklageren nå mot de mest sønderknuste Guds barn, som tvert imot nettopp ligger ved nådestolen med all sin usselhet. Ja, disse vil stadig få erfare anklagene fra sin egen samvittighet, fra loven og fra djevelen. Så livet deres ofte bare blir sukk over synd, forsømmelser og ulydighet. Men opp mot alle slike anklager settet Paulus den store Gud og hans nådige rettferdiggjørelse. På samme måte som Johannes, når vårt hjerte fordømmer oss, bare minner om dette at "Gud er større enn vårt hjerte og kjenner alt". Han kjenner nemlig ikke bare til hva som bor i menneskene, men også hva han selv har gjort til vår rettferdiggjørelse. Så sier også Paulus nå:

"Det er Gud som rettferdiggjør". Hvem vil anklage, når Gud rettferdiggjør? Gud er den eneste dommeren vi står overfor. Gud er den vi har forbrutt oss mot med våre synder, slik David uttrykker det: "Mot deg alene har jeg syndet". Når det så er denne Gud som rettferdiggjør, hvem vil da anklage? Hva betyr da hjertets ellers samvittighetens anklager? Gud er jo den eneste vi har å frykte for. Men det ligger en særdeles stor trøst i noe mange glemmer helt, nemlig at det samtidig er Gud selv som rettferdiggjør. Gud selv som forsvarer oss. Gud selv som legger vår sak på sitt hjerte. Gud selv som bruker så mange ord for å overbevise oss om hvor fast hans nåde står. Tenk da over at Gud helt fra evighet av har hatt samme hensikt. Fra verden ble til har han forkynt at han ville selv sende en hjelp mot våre synder. Og da tiden var inne gav han sin egen Sønn til å oppfylle alt det loven ikke kunne få til. Derfor er det også han rettferdiggjør alle de som tror på ham. Men hvordan skulle da syndene kunne gjelde noe som helst innfor Gud, så vi skulle bli fordømt etter dem? Da måtte jo Gud ha angret sitt evige råd, og sin egen mest dyrebare gjerning.

Vi må aldri glemme dette; at vår rettferdiggjørelse er Guds egen frie gjerning. Paulus sier "Ved Jesus Kristus har Gud forutbestemt oss til barnekår hos seg selv, etter sin viljes gode velbehag". Det samme sier også Herren selv: "Jeg utsletter dine misgjerninger for min skyld". Og det er tross alt ingen som

kan gjøre noen rettferdig, eller frikjenne en synder fra skylden, uten Gud alene. Det er Gud alene som rettferdiggjør. Hvordan skulle da noen anklage gjelde mot dem som Gud rettferdiggjør? Her taler apostelen i samme trøstens tone som Kristus i liknelsen om arbeiderne i vingården, der landeieren sier: "Er det ikke tillatt for meg å gjøre som jeg vil med mitt eget?" At jeg vil gi denne arbeideren en ufortjent gave, hvorfor reagerer du på det? Det samme er det Paulus vil ha sagt her: Det er Guds frie avgjørelse å rettferdiggjøre hvem han vil. Og nå har han bestemt at han vil rettferdiggjøre alle de som opphøyer Sønnen. Disse ikler han guddommelig rettferdighet, og avsier den dom at ingen synd skal tilregnes dem til fordømmelse. Hans dom er at også all den synd som ennå bryter ut i dem, alltid skal være tilgitt. Må ikke han få lov å gjøre med sitt som han vil? Det er jo utelukkende han som er menneskenes Herre og dommer.

Og om nå vi ikke fullt ut forstår å verdsette Guds Sønns forsoning, eller Guds rettferdiggjørende nåde, så settes det likevel høyt av Gud selv. Selv verdsetter han sitt eget verk så stort og dyrekjøpt som det virkelig er. Mitt hjerte og min samvittighet kan ikke fatte og verdsette det Gud har gjort for oss gjennom sin Sønn. Mens syndene derimot står klart for meg, og vokser seg store for mitt indre øye. Men dette er likevel ikke noe som gjelder for Gud. Og når det ikke gjelder for Gud, men bare i mitt følelsesliv, mitt vantro hjerte og oppfatning, - så kan jo ikke alle slike anklager skade meg. De kan bare uroe meg i perioder, - men ikke fordømme meg. Det er dette apostelen vil ha fram her med ordene: "Hvem vil komme med anklage mot Guds utvalgte? Det er Gud som rettferdiggjør". Når Gud selv ser på denne vår rettferdiggjørelse som fullkommen, da bør sannelig vi bare prise hans store nådes verk, i salig trøst og trygghet. Alt er jo i orden! Alt er jo fullbrakt! Om så syndene mine var tusen ganger flere og større, så veier de ingen ting mot den rettferdiggjørelsen vår store Gud har gitt oss. Selv om vårt hjerte fordømmer oss, så er Gud større enn vårt hjerte. Ja, Gud er større enn vårt hjerte. Vi lovpriser hans navn!